

na kupca, niti o posljedicama neuredno ispunjenog ugovora o kupoprodaji. Radi se naprotiv o ispunjenju ugovora o otpremi, pa kako je tuženik predajom čiste brodske teretnice, koje sadržaj tužitelj nije uspio pobiti, ispunio svoju ugovornu obvezu, to je valjalo tužbeni zahtjev, koji polazi od protivnog stajališta, odbiti.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 7.II 1963.

Vijeće: dr Dušan Arneri, Ratko Zlodre, Petar Koceić

Prijevoz kamionom - Kao dokaz o izvršenom prijevozu i njegovim modalitetima služi prijevoznica koju potpiše primalac - Putni nalog vozarov, koji potpiše primalac, nije sam po sebi dovoljan dokaz - U žalbenom postupku nije dopušteno dovoditi u sumnju slobodno uvjerenje Prvostepenog suda u pogledu ocjene iskaza svjedoka

U obrazloženju presude navodi se da je prvostepeni sud, na osnovi provedenih dokaza i saslušanih svjedoka, našao da je tužitelj stvarno konkretne prilike utrošio na prijevoz samo 7 sati, i stoga da tuženik osnovano odbija platiti tužitelju višak radnog vremena, kojega je nekada obuhvaćena utuženim iznosom.

Tužitelj se žali. Drugostepeni sud je žalbu odbio sa slijedećim obrazloženjem:

Po razmotrenju ove pravne stvari u granicama razloga i navoda žalbe sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno ocijenio na osnovi rezultata provedenog postupka sve odlučne činjenice, i da nije pogrešno primijenio materijalno pravo, kad je tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan.

Tužitelj stoji na stajalištu da je tuženik dužan platiti utuženi iznos s razloga što je tuženikov skladištar potpisao konkretnom prilikom tužiteljev putni nalog broj 12269, na kojem je prema tužiteljevu navodu, bilo potvrđeno da je za tuženika izvršeni transport trajao od 10.30 do 21.30.

Ovo je stajalište pogrešno. Kao dokaz za uredno izvršeni prijevoz robe, kako u pogledu same robe, tako i u pogledu drugih podataka u vezi s plaćanjem prijevoza, odlučne je odnosna prijevoznica na kojoj primalac robe svojim potpisom izvršitelju prijevoza potvrđuje suglasnost s izvršenim prijevozom uz uvjete koji su u prijevoznici navedeni.

U ovom slučaju nesporno je da prijevoznicu br.4581 nije tuženik potpisao. Stoga tužitelj ovom ispravom ne može dokazati istinitost tamo navedenih podataka u pogledu utrošenog radnog vremena za prijevoz učinjen za tuženika 27.V 1961. Međutim tužitelj ovu okolnost ne dokazuje niti putnim nalogom broj 12269, na koji se ponovo u žalbi poziva, u prvom redu zato što taj nalog služi transportnom poduzeću u internom poslovanju da prati rad svojih vozača i njihovog kretanja, i nije odredjen kao dokaz za izvršeni prijevoz prema trećim osobama, dok za odnos tužiteljev - kao za izvršitelja prijevoza prema korisnicima prijevoza - služi, kako je već rečeno, prijevoznica, uredno ispunjena i potpisana od korisnika. Da je tako i u tužiteljevu poduzeću, proizlazi i iz predmetnog putnog naloga, koji spisu prileži, jer usprkos cijelom nizu tamo navedenih korisnika, primaoca robe, ni jedan nije taj putni nalog potpisao, osim tuženikovog skladištara. To znači da sam tužitelj u svom poslovanju na dokaz izvršenih prijevoza, i s tim u vezi obračunavanja tih prevoza, daje korisnicima na potpis prijevoznice, a ne putne naloge. Osim toga sud u ovom slučaju prihvaća stajalište prvostepenog suda, da se zbog nejasnoće upisanih podataka u navedenom putnom nalogu, ne može sa sigurnošću razabrati da li je navedeni tuženikov službenik svojim potpisom potvrdio, osim primitka robe, i navedene podatke o trajanju radnog vremena, ili su ti podaci bili stavljeni tek naknadno.

Prvostepeni sud je u ovom pogledu naveo i razloge zbog kojih je poklonio vjeru iskazima svjedoka saslušanih za okolnost, kad je tužiteljev kamion otišao od tuženika, i zašto je tuženikov službenik potpisao putni nalog. Ovo obrazloženje usvaja u cijelosti i sud.

Potrebno je primijetiti da okolnosti koje u tom pogledu tužitelj iznosi u žalbi uglavnom su već iznijete i u prvostepenom postupku, i da tuženik u stvari njima želi da dovede u sumnju slobodno uvjerenje prvostepenog suda u pogledu ocjene iskaza ovih svjedoka, što u žalbenom postupku nije dopušteno.

L.H.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR CRNE GORE

Drugostepeno rješenje od 31.XII 1962.

Privredni sudovi nisu nadležni za rješavanje sporova o zahtjevu za upis promjene organa upravljanja - Nadležni su pomorsko upravni organi

Stranke su sklopile ugovor o kupoprodaji broda m/b "Karmen". Brod je faktički predat kupcu, a prodavalac je isplatio kupoprodajnu cijenu. Ugovor ne sadrži klauzulu intabulendi, već samo obavezu kupčevu da će snositi troškove koji se odnose na prijenos vlasništva, poreza i ostalih taksa. Nakon toga uslijedila je integracija, odnosno pripajanje preduzeća. Kako prednik prodavaoca nije zatražio prijenos prava vlasništva, odnosno korišćenja u